

ת"פ (ירושלים) 59966-01-24 - מדינת ישראל נ' יחיא צביח

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 59966-01-24 מדינת ישראל נ' צביח ואח'

לפני כבוד השופט אביחי דורון

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. יחיא צביח

2. אחמד צלאח

3. גהאד צלאח

4. אברהמים צלאח

הנאשמים

גזר דין

הנאשמים הורשעו במסגרת הודייתם בעבירה של כניסה לישראל שלא כחוק על פי סעיף 12(1) + 12(4) לחוק הכניסה לישראל, תש"ב-1952.

על פי עובדות כתב האישום ביום 24.1.24 שהו הנאשמים בשכונת בית צפאפה בירושלים ללא אישור כניסה לישראל.

טיעוני הצדדים לעונש

טיעוני המאשימה

בטיעוניו לעונש מנה ב"כ המאשימה את הערכים המוגנים שנפגעו על ידי הנאשמים ובהם זכות המדינה לקבוע את הבאים בשעריה, וזכות השמירה על הסדר הציבורי.

בציינה את מתחם הענישה עתרה המאשימה למתחם של חודשיים ועד שבעה חודשים מאסר בפועל, עם ענישה נלווית.

בטיעוניה עתרה המאשימה, למקם את הנאשמים בתחתית המתחם ולהשית עליהם חודשיים מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס והתחייבות.

ב"כ הנאשמים

בטיעונו עמד הסנגור על מגמת הפסיקה בעבירות אלה, החל מפרוץ המלחמה ועד לתקופה זו. לדבריו, בטרם מלחמת "חרבות ברזל", ההלכה הקבועה "הלכת אלהרוש" היא שהתוותה את העונשים הטיל בית המשפט.

לאחר תחילת המלחמה קבעו בתי המשפט מתחם מחמיר שעם הזמן החל להתכרסם ולעיתים אף מצא בית המשפט לנכון שלא להחזיר נאשמים למאסר מאחורי סורג ובריה משיקולים של אינטרס ציבורי, תוך בדיקת מידת הסיכון הנשקפת מנאשמים אלה.

בהתייחסו לנאשמים שלפני, ביקש בא כוחם לציין את אופן התנהלותם, התייצבותם למשפט, חרף סכנת המאסר הממשית המרחפת מעל ראשם. כל הנאשמים החזיקו בהיתרים לפני המלחמה, והיו עצורים יום אחד.

בעתירתו ביקש להשית על הנאשמים עונש צופה פני עתיד ולהימנע מהשבתם מאחורי סורג ובריה. עוד הגיש לעיון בית המשפט אסופת פסיקה וכן את ההיתרים שהיו ברשות הנאשמים בטרם המעשה.

דין והכרעה

אני מקבל את הערכים המוגנים להם עתרה המאשימה, בדבר זכותה של המאשימה להגן על ריבונותה וזכותה לקבוע מי יבוא בשעריה. יש לשים לב שמידת הפגיעה בערכים אלה היא נמוכה מאחר ואין חולק שהנאשמים, כולם נכנסו לצרכי פרנסה בלבד, ובהתחשב בסיכון הביטחוני הפוטנציאלי, ההיתרים שקיבלו ופקעו עם פרוץ המלחמה מעידים שלא נשקפה מהם סכנה ביטחונית בעבר, כך שגם שאלת רמת הפגיעה באחד הערכים המוגנים הולכת ומתבררת כנמוכה.

הנאשמים נכנסו לישראל שלא כדין לשם מציאת עבודה, הנאשמים נשואים ובעלי משפחות, ונוכח דוחק כלכלי וצורך להביא פרנסה לביתם, ביצעו את העבירה כאמור.

אכן צודק ב"כ הנאשמים שבעיצומה של המלחמה, החמיר בית המשפט, בחינה של "אלהרוש" ונסיבות מצב החירום אליו נקלעה המדינה הביאו לקביעת מתחם ענישה של בין חודשיים מאסר לשבעה חודשים בפועל **רע"פ 7908/23 הלכת אלנג'אר**).

הנאשמים שלפני ביצעו את העבירה ביום 24.01.24, לפני למעלה משנה וחצי.

לאיש מהנאשמים אין עבר פלילי או תיקים פתוחים אחרים.

התלבטתי רבות, אודות העונש הראוי לנאשמים שלפני, אולם בסופו של יום לא מצאתי כי ישנה הצדקה בנסיבות המתוארות להשיב את הנאשמים מאחורי סורג ובריה, ניתן להלום את העונשים בדרכים אחרות הקיימות בידי בית המשפט.

עיון בפסיקה שהוגשה לעיוני, מצביעה על עמדה הולכת ומקלה כלפי העבירה של כניסה לישראל, כאשר הזרקור העיקרי הוא על העושה, קרי הנאשם האינדיבידואלי **רע"פ 7908/23 הלכת אלנג'אר**:

"ודוק. העקרונות שהתווה וקבע בית משפט זה בהלכת אלהרוש, בעינם עומדים גם בעצם ימים אלו. אך כאמור שיקול הדעת בגזירת העונש נתון לערכאה הדיונית בהתאם לנסיבות כל מקרה הנדון לפניו, ובתוך כך גם התחשבות בצוק העיתים. יישום עקרונות וערכים אלה, הם לב לבו של ההליך השיפוטי ומלאכת השפיטה ומשכך נתונים לסמכותה הרחבה של הערכאה הדיונית"

לאור האמור אני גוזר על הנאשמים את העונשים הבאים:

1. יום מאסר בפועל, בניכוי יום המעצר- למען הסר ספק, הנאשמים לא יחזרו לכלא.
2. חמישה חודשי מאסר למשך שנתיים, ואולם הנאשמים לא ירצו עונש זה אלא אם יעברו כל עבירה לפי חוק הכניסה לישראל.
3. קנס בסך 3,000 ₪ לכל אחד מן הנאשמים, או 20 ימי מאסר תמורתו. הקנס יקוזז מן ההפקדה הקיימת בתיק, והיתרה תושב לבעליה. ככל שלא קיימת הפקדה או שקיים עליה עיקול, ישולם הקנס עד ליום 1.3.26
4. אני מחייב כל אחד מהנאשמים להצהיר כי אם יעבור את העבירה בה הורשע בתוך שנה מהיום ישלם סך 10,000 ש"ח. **הצהרת כל אחד מהנאשמים נרשמה לפניי.**

זכות ערעור תוך 45 ימים לבית המשפט המחוזי

ניתן היום, ב' אב תשפ"ה, 27 יולי 2025